

Arrest

nr. 236 767 van 11 juni 2020
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. NERINCKX, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 juni 2019, als feitelijke partner van een Nederlandse man, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 november 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 6 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Kempen Noord-Oost op 06.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: [C.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart dat ze een partner heeft, de heer [A.M.] [°...] die de Nederlandse nationaliteit heeft. Ze wil met hem trouwen. Betrokkene deed een aanvraag tot gezinshereniging in het kader van haar aangehaald feitelijk partnerschap met de heer [A.], maar deze aanvraag werd geweigerd. Betrokkene kan namelijk de voorgehouden affectieve parterrelatie met de heer [A.] en het aangehaald duurzame karakter ervan onvoldoende bewijzen. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven. Betrokkene verklaart dat haar ouders in Marokko wonen, haar halfzus in Frankrijk. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging met haar ouders. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene haalt geen medische problemen aan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2019 dat haar betekend werd op 12.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2019 dat haar betekend werd op 12.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 17.08.2019 een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, in, in het kader van haar aangehaald feitelijk partnerschap met de heer [A.M.] [°...] die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd geweigerd op 28.11.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd op 12.12.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring dat betrokkene op 10.01.2020 heeft ingediend tegen deze bijlage 20 heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene wil niet terugkeren naar haar herkomstland omdat ze gewoon wil trouwen, dat is de reden waarom ze in België is en geen asiel aangevraagd heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.7 en 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en bepaalt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Er wordt verwezen naar artikel 74/14 §3:

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of:

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of

3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid] , of:

4° [...]

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]

6° [het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]

Verder verwijst de bestreden beslissing naar 4°Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Verzoekster begrijpt niet om welk artikel dit gaat. Verzoekster begrijpt de reden niet waarom haar geen termijn van vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Het juiste wetsartikel wordt niet vermeld. Verzoekster heeft er het raden naar. Welk artikel wordt bedoeld met 4°?

De bestreden beslissing heeft het wel over het risico op onderduiken en haalt het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan, waartegen weliswaar beroep werd ingediend bij uw Raad en dat nog steeds hangende is.

Verzoekster heeft nooit anders getracht dan om haar verblijf in orde te stellen omdat zij een gezin wil stichten met haar Nederlandse partner. Zij woont vanaf dag 1 bij haar partner. Zij waren in voorbereiding van een huwelijk. Ook eerder in Frankrijk gaf zij geen tekenen van onderduiking vermits zij er nog een ziekteverzekering of dergelijke had aangegaan. In Retie is zij aangetroffen in de woning die zij heeft opgegeven in een eerdere procedure, enz.

Zij begrijpt dan ook niet waar de verwerende partij het haalt dat zij zou willen onderduiken... Niets uit het hele dossier wijst daarop.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting evenals artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoekster opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea. 1° van de Vreemdelingenwet.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11. 2019 dat haar betekend werd op 12.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat”

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het

toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het “risico op onderduiken” als volgt:

“risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

De Terugkeerrichtlijn vereist dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

In de Vreemdelingenwet is in de Belgische rechtsorde volgende definitie opgenomen van het risico op onderduiken in artikel 1, 11°:

“risico op onderduiken: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.”

Er zijn echter geen criteria opgenomen in de wetgeving.

Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het nochtans aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het artikel 1,11° Vreemdelingenwet zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er “objectieve en ernstige aanwijzingen” moeten bestaan.

De bestreden beslissing stelt ook niet op welke wettelijke criteria de gemachtigde tot het besluit komt dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Verzoekster wordt derhalve een risico op onderduiken verweten, terwijl de gemachtigde zelf nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria gehanteerd werden.

Zie in die zin ook: arrest nr. 197.363 van 27 december 2017 (RvV 214.114) waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen van de tenuitvoerlegging van een bijlage 13septies in gelijkaardige omstandigheden.

De bestreden beslissing vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 1,11° Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.

Derde onderdeel.

De bestreden beslissing bepaalt:

“Betrokkene diende op 17.06.2019 een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1° in, in het kader van haar aangehaald feitelijk partnerschap met de heer ... Deze aanvraag werd geweigerd op 28.11.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd op 12.12.2019 aan betrokkene betekende met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring dat betrokkene op 10.01.2020 heeft ingediend tegen deze bijlage 20 heeft geen schorsende werking. ...”

Dit kan de verzoeker niet volgen.

De beslissingen waartegen een van rechtswege schorsend beroep open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden opgesomd in artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat “een beslissing tot weigering of beëindiging van het verblijfsrecht van een ander familielid van een Unieburger”, strikt genomen niet vermeld staat in de lijst met beslissingen in artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

Echter is dit een lacune in de wet.

De wet werd in 2014 aangepast. Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het toepassingsgebied waarbij familieleden van een unieburger een aanvraag tot verblijf konden indienen, werd uitgebreid.

Echter werd door de Belgische wetgever vergeten artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet aan te passen en ook een weigeringsbeslissing voor een aanvraag tot verblijf van ‘andere familieleden van een burger van de EU’ op te nemen in de lijst met schorsingsberoepen.

Dat dit hoe dan ook de bedoeling was, blijkt uit onderstaande uiteenzetting.

De Belgische wetgever, wenste in overeenstemming met de Europese richtlijn de binnenkomst en het verblijf van familieleden van burgers van de EU te uniformiseren en gemakkelijker te maken.

De Belgische wetgever wenste de ‘andere familieleden’ gelijk te stellen met de ‘klassieke familieleden’, conform artikel 40bis Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook duidelijk uit de parlementaire voorbereiding.

Aan ‘andere familieleden’ wordt hetzelfde verblijfsrecht toegekend en de wet hanteert voor hen dezelfde procedurele en inhoudelijke vereisten. Het voorzien van een verblijfsprocedure voor twee categorieën van familieleden van de burger van de Unie waarbij dezelfde formele, procedurele en inhoudelijke vereisten worden gehanteerd en die bij positief gevolg uitzicht geeft op eenzelfde verblijfsrecht, valt niet te verzoenen met een regeling die erin zou voorzien dat de ene categorie bij een negatieve beslissing wel

beschikt over een van rechtswege schorsend annulatieberoep terwijl de andere categorie hierover niet zou beschikken.

De strikte interpretatie is absoluut strijdig met het doel van de Belgische wetgever.

Dat de Belgische wetgever een gelijkstelling wil, blijkt verder ook uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel verklaart expliciet dat de bepalingen die van toepassing zijn op de familieleden bedoeld in artikel 40bis VW ook van toepassing zijn op de 'andere familieleden'.

De letterlijke interpretatie die de Dienst Vreemdelingenzaken toepast, is ook strijdig met de Europese richtlijn.

De richtlijn 2004/38/EG heeft de lidstaten de verplichting opgelegd om de binnenkomst en het verblijf van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, te "vergemakkelijken".

In het arrest Rahman van 05/09/2012 heeft het Hof van Justitie de draagwijdte van de term "vergemakkelijken" verduidelijkt.

Hoewel de lidstaten een beoordelingsmarge hebben, zijn zij wel verplicht om de aanvragen van andere familieleden van Unieburgers gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen. De restrictieve lezing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet die de Dienst Vreemdelingenzaken toepast, is in strijd met de verplichting tot de gunstige behandeling.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds erkend dat het artikel 39/79 §1, tweede lid, 7° Vreemdelingenwet daarom zo moet geïnterpreteerd worden dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een Unieburger, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad.

In het arrest met nummer 130.817 van 3 oktober 2014, in de zaak RvV 159 919/II sprak de Raad reeds de schorsing uit.

De raad komt in het arrest tot de volgende besluit:

In de huidige stand van het geding en gelet op artikel 47/2 van de vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet zo moet worden begrepen dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Echter respecteert verweerder de reglementering niet en meent zij ongeacht de toepassing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet verzoekster te kunnen repatriëren naar Marokko.

De werkwijze van Dienst Vreemdelingenzaken roept hoe dan ook vragen op.

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op machtsmisbruik en rechtsmisbruik. Het beroep dat verzoekster heeft ingediend is hangende. Echter heeft de DVZ nagelaten het arrest af te wachten en is zij actief over gegaan tot het opsporen van verzoekster.

Dit is evident geen werkwijze die verwacht wordt van een billijke overheid.

Vierde onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen "

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing terdege rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster, zoals eerder uiteengezet. Het artikel 74/13 wordt zelfs niet vermeld in het gedeelte 'terugleiding naar de grens'.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 VW."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven in rechte en in feite weergegeven op basis waarvan wordt beslist om verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verweerder houdt hierbij ook rekening met de relatie die verzoekster stelt te hebben met een Nederlandse onderdaan en licht toe waarom de verwijderingsmaatregel volgens hem niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat inzake de door verzoekster ingediende aanvraag tot gezinshereniging met deze Nederlandse onderdaan reeds werd vastgesteld dat zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende zijn bewezen. Hij motiveert dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een duurzame partnerrelatie of een gezinsleven aan te tonen. Hij wijst er nog op dat verzoekster verklaarde dat haar ouders nog in Marokko wonen, zodat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst kan worden herenigd met haar ouders. Verweerder stelt verder vast dat verzoekster geen medische problemen aanhaalt en bijgevolg ook een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoekster geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Er wordt melding gemaakt van een van de door de wetgever in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgestelde objectieve criteria om het risico op onderduiken te bepalen, met name dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel. Verweerder licht toe dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2019 dat haar werd betekend op 12 december 2019. Hij stelt dat deze verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de voorziene motivering haar niet toelaat te begrijpen om welke reden haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Met verwijzing naar de relevante wetsbepaling, met name artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en de vermelding van een van de door de wetgever in dit verband bepaalde objectieve criteria, heeft verweerder toegelicht waarom hij in het geval van verzoekster van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat dat rechtvaardigt dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Deze voorziene motivering laat verzoekster op voldoende wijze toe om op nuttige wijze in rechte op te komen tegen de bestreden beslissing. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat in de beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarin de wetgever de objectieve criteria heeft bepaald voor het vaststellen van een risico op onderduiken. De Raad merkt op dat verzoekster in haar middel zelf verwijst naar artikel 1 van de Vreemdelingenwet waarvan zij ook de schending aanvoert. In dit artikel zijn zowel de definitie van het risico op onderduiken als de objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgenomen. Het artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet dat het risico op onderduiken definieert, verwijst ook uitdrukkelijk naar § 2 van deze wetsbepaling voor wat betreft de objectieve criteria. Verzoekster is dan ook niet ernstig in haar betoog dat zij niet zou kunnen begrijpen uit welk artikel van de Vreemdelingenwet het in de beslissing aangehaalde criterium dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden afkomstig is. Om deze reden blijkt alvast ook geen voldoende belang bij deze kritiek.

De voorziene motivering stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 1, 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het door verzoekster eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

3.4. Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum. Het is evenmin betwist dat aan verzoekster in deze situatie in beginsel in toepassing van voormelde wetsbepaling bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, althans voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten.

In dit verband wijst verzoekster op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en beroept zij zich op een gezinsleven met de Nederlandse man in functie van wie zij ook reeds een aanvraag tot gezinshereniging indiende die evenwel werd afgewezen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt verder:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip “gezin” niet is beperkt tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van

eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met het door verzoekster ingeroepen gezinsleven met een Nederlandse man. Verweerder is van mening dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij in het kader van de door verzoekster ingediende aanvraag tot gezinshereniging die op 28 november 2019 werd afgewezen reeds vaststelde dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een affectieve partnerrelatie met deze Nederlandse onderdaan, en al zeker niet van een duurzame partnerrelatie.

Gelet op deze voorziene motivering kan verzoekster niet dienstig voorhouden als zou het door haar ingeroepen gezinsleven op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. In zoverre zij voorhoudt dat het door haar ingeroepen gezinsleven niet op een voldoende wijze in rekening is gebracht, duidt zij verder niet welk aspect dan ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of op welk punt de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die de vaststelling van het bestuur onderuit kunnen halen dat zij niet heeft kunnen aantonen dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie of nog van een gezins- of familieleven dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In het arrest nr. 234 035 van 13 maart 2020 heeft de Raad het door verzoekster ingestelde beroep tegen de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging ook reeds verworpen.

Verzoekster overtuigt dan ook niet dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven, zoals is vereist opdat zij zich dienstig kan beroepen op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een verdere belangenafweging inzake het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in het kader van deze verdragsbepaling drong zich dus niet op. Niets verhindert verzoekster bovendien om, ook vanuit haar land van herkomst, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te richten tot het bestuur, indien zij in dit verband alsnog nieuwe bewijselementen kan voorleggen.

Verzoekster geeft verder niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Ook betwist zij het motief niet dat zij geen gezondheidsproblemen kent.

Verzoekster merkt nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk wordt vermeld in het onderdeel van de bestreden beslissing dat handelt over de terugleiding naar de grens. Zij betwist echter niet dat een verwijzing naar deze wetsbepaling wel is opgenomen in de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf. Er wordt herhaald dat een eenvoudige lezing van de bestreden verwijderingsmaatregel leert dat het ingeroepen gezinsleven met de voorgehouden Nederlandse partner bij het nemen van deze beslissing wel degelijk in rekening is gebracht.

Verzoekster toont, in de voorliggende omstandigheden, niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

3.5. Verzoekster wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat ook werd ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terughoudings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*). In zoverre verzoekster dus voorhoudt dat in de Belgische wetgeving geen criteria zouden zijn bepaald om het risico op onderduiken vast te stellen, mist haar betoog juridische grondslag.

Verzoekster houdt ook onterecht voor dat in de bestreden beslissing niet wordt geduid welk wettelijk criterium wordt toegepast om een risico op onderduiken vast te stellen. In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar het door de wetgever vastgestelde objectieve criterium dat de betrokken vreemdeling duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel. In dit verband wordt vervolgens toegelicht dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2019 dat haar werd betekend op 12 december 2019. Verweerder stelt dat deze verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Waar wordt gesteld dat verzoekster het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2019 niet heeft uitgevoerd, merkt zij op dat zij in beroep is gegaan tegen dit bevel, en de samenhangende beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, en dit beroep hangende is. Zoals verweerder correct opmerkt, werkte dit beroep – dat intussen trouwens reeds is afgewezen – evenwel niet opschortend. Dit werd ook duidelijk meegedeeld aan verzoekster in de akte van kennisgeving van deze beslissingen (*“Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”*). Hierop wordt verder nog ingegaan. Er blijkt dan ook niet dat verweerder in zijn beslissing niet kon vaststellen dat verzoekster heeft nagelaten om tijdig, binnen de haar toegekende termijn voor vertrek, uitvoering te geven aan de eerdere verwijderingsmaatregel. Door het louter verwijzen naar dit ingediende, niet

opschortend werkende, beroep doet verzoekster nog geen afbreuk aan de gedane vaststellingen in verband met het risico op onderduiken.

Verzoekster betoogt nog dat zij steeds heeft getracht om haar verblijf in orde te stellen omdat zij een gezin wil stichten met haar Nederlandse partner. Zij stelt dat zij vanaf dag 1 bij haar partner woont en zij en haar partner een huwelijk aan het voorbereiden waren. Zij merkt ook op dat zij in België kon worden aangetroffen op het adres zoals zij dit opgaf in haar eerdere procedure. Zij betoogt tijdens haar eerdere verblijf in Frankrijk verder geen tekenen van onderduiken te hebben gegeven, nu zij nog een ziekteverzekering “*of dergelijke*” is aangegaan in dit land. Zij is van mening dat niets er dan ook op wees dat zij zou willen onderduiken.

Zoals reeds werd gesteld, weerlegt verzoekster evenwel niet dat zij heeft nagelaten gevolg te geven aan de eerdere verwijderingsbeslissing van 28 november 2019, terwijl moet worden aangenomen dat zij hiervoor voldoende tijd heeft gehad. Zij gaat als dusdanig ook niet concreet in op het gestelde dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat zij tracht haar verblijf in regel te stellen op basis van haar gezinsleven met een Nederlandse onderdaan, heeft verweerder in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster het bestaan van een duurzame partnerrelatie of van een beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoekster kon in het kader van haar verblijfsaanvraag zelfs niet aantonen dat er daadwerkelijk sprake is van een affectieve partnerrelatie. Het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat voor verweerder in dit verband niet. In de voorgaande bespreking van het middel is reeds vastgesteld dat verzoekster deze gedane vaststellingen niet onderuit haalt. Nu verzoekster niet kan overtuigen dat zij in België een duurzame partnerrelatie of een gezinsleven heeft dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, of zelfs maar een affectieve partnerrelatie, blijkt ook niet dat zij zich dienstig hierop kan beroepen om het vastgestelde risico op onderduiken onderuit te halen. De Raad merkt ook nog op dat het loutere gegeven dat verzoekster en haar voorgehouden partner op 23 mei 2019 bij de gemeente informatie hebben ingewonnen over het aangaan van een huwelijk nog niet noodzakelijkerwijze betekent dat alsnog een affectieve partnerrelatie of een beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een concrete huwelijksaangifte, of concrete voorbereidingen voor een huwelijk, blijken geenszins. Dit is andermaal niet van aard afbreuk te kunnen doen aan het vastgestelde risico op onderduiken. Het gegeven dat verzoekster kon worden aangetroffen op het door haar in de eerdere procedure tot gezinshereniging opgegeven adres, wordt verder op zich niet betwist in de bestreden beslissing. Deze beslissing erkent zo ook net dat verzoekster verblijf hield waar ook de voorgehouden Nederlandse partner verblijft. Hiermee wordt evenwel nog geen afbreuk gedaan aan de motieven dat verzoekster inderdaad heeft nagelaten om uitvoering te geven aan de eerdere verwijderingsmaatregel en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing, motieven die het vastgestelde risico op onderduiken kunnen onderbouwen.

De Raad ziet verder niet in waarom het door verzoekster aangevoerde dat zij tijdens haar eerdere verblijf in Frankrijk een ziekteverzekering “*of dergelijke*” is aangegaan dan enige aanwijzing zou vormen dat zij zich in haar huidige situatie niet zal trachten te onttrekken aan een opgelegde verwijderingsmaatregel. Verzoekster legt op dit punt bovendien geen enkel concreet bewijselement voor inzake haar eerdere verblijf in Frankrijk. Met dit betoog haalt zij andermaal het vastgestelde risico op onderduiken niet onderuit.

Verzoekster toont aldus niet aan dat het motief inzake het risico op onderduiken steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Er blijkt ten slotte niet dat verzoekster in dit verband dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad die nog dateert van voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 21 november 2017. Arresten van de Raad hebben daarenboven geen precedentswaarde.

3.6. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven dat voorlag bij het bestuur ten onrechte geen rekening is gehouden. Haar betoog laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennen van de wet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.7. De artikelen 3.7 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn zijn omgezet in de Belgische rechtsorde door de hierboven reeds aangehaalde artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij houdt volkomen onterecht voor dat in het Belgische recht geen objectieve criteria zijn vastgesteld voor het vaststellen van het risico op onderduiken. Verzoekster steunt zich op een verouderde versie van de wet en gaat voorbij aan de wetswijziging van 21 november 2017 waarop reeds werd ingegaan. Verzoekster maakt in de voorliggende omstandigheden niet aannemelijk dat zij zich nog rechtstreeks kan beroepen op een miskenning van de bovenvermelde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn.

3.8. Verzoekster geeft ten slotte aan niet akkoord te gaan met het gestelde in de bestreden beslissing dat het beroep dat zij instelde tegen haar afgewezen aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking had. Zij erkent dat de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht van een ander familielid van een burger van de Unie strikt genomen niet wordt vermeld in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel dat een opsomming geeft van de van rechtswege schorsende beroepen, maar betoogt dat dit een lacune in de wet is en een “*vergetelheid*” van de wetgever. Zij argumenteert dat het wel degelijk de bedoeling was van de wetgever dat ook de zogenaamde ‘*andere familieleden*’ van een burger van de Unie tegen een afgewezen aanvraag tot gezinshereniging zouden kunnen beschikken over een van rechtswege opschortende beroepsprocedure. In dit verband stelt zij dat de Belgische wetgever wenste om de ‘*andere familieleden*’ gelijk te stellen met de ‘*klassieke familieleden*’, door hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen en dezelfde procedurele en inhoudelijke vereisten voorop te stellen. Zij betoogt dat de strikte interpretatie die verweerder maakt van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet in strijd is met de doelstelling van de wetgever. Ter ondersteuning van haar standpunt dat de wetgever beide categorieën op dezelfde wijze wenste te zien behandeld, wijst zij ook nog op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de bepalingen die van toepassing zijn op de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de andere familieleden. Zij argumenteert verder dat de letterlijke interpretatie van verweerder in strijd is met de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), zoals uitgelegd in het arrest Rahman van het Hof van Justitie. Hieruit volgt, zo stelt verzoekster, dat het verblijf moet worden vergemakkelijkt van de andere familieleden die een bijzondere relatie van afhankelijkheid hebben met een burger van de Unie en dit impliceert dat hun aanvragen gunstiger worden behandeld dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelanders. Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 van de Raad. Verzoekster besluit dat verweerder, door te stellen dat het door haar ingestelde beroep niet opschortend werkte, de toepassing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet naast zich neerlegde en hij zich schuldig maakte aan machts- en rechtsmisbruik.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn (*Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3*): “*Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:*

(...)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van het invoegen van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk wordt verwacht.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt dat het Hof van Justitie erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet worden aangenomen dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Anders dan wat verzoekster poogt voor te houden kan uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet verder ook niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf genomen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep, zoals dit het geval is voor de nauw verwante familieleden. De procedurele waarborgen waar verzoekster op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Echter dient te worden vastgesteld dat deze bepaling niet is terug te vinden onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder “*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*” van deze wet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie. Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “*Het beroep tot nietigverklaring schorst*

de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd, heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan worden gesteld dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In de huidige stand van het geding kan het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Bijgevolg kan noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit voormeld koninklijk besluit blijken dat de “*andere*” familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor heeft geopteerd hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook de handelingen van verweerder niet hebben laten uitschijnen dat het beroep tot nietigverklaring tegen het afwijzen van de aanvraag tot gezinshereniging schorsend was. In de akte van kennisgeving werd uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij eveneens diende te beschikken over een van rechtswege schorsend beroep tegen de beslissing van 28 november 2019 waarbij haar verblijfsaanvraag werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster verwijst voorts naar het arrest Rahman van 5 september 2012 en wijst erop dat hieruit blijkt dat haar aanvraag in ieder geval gunstiger moet worden behandeld dan aanvragen van derdelanders.

De Raad wijst evenwel op hetgeen het Hof dienaangaande heeft gesteld:

“20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.”(eigen onderlijning)

De verplichting om de aanvraag van een ander familielid gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen slaat aldus op de verplichting om de andere familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te stellen een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is

gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet – quod in casu – blijkt reeds uit het gegeven dat “andere” familieleden die partner zijn van een Unieburger, ook wanneer zij geen wettelijk geregistreerd partnerschap met de Unieburger hebben, toch een aanvraag kunnen indienen wanneer zij een duurzame relatie hebben met deze Unieburger en dat deze aanvraag nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering gemotiveerd, daar waar deze mogelijkheid niet openstaat voor partners van een derdelander die geen wettelijk geregistreerd partnerschap hebben met deze derdelander (cf. artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd waar zij meent dat zij niet gunstiger wordt behandeld ten aanzien van derdelanders daar zij bij een weigeringsbeslissing niet over een van rechtswege schorsend beroep beschikt in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat geenszins blijkt dat verweerder in strijd met artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeksters beroep tegen haar afgewezen aanvraag tot gezinshereniging niet opschortend werkte. Rechts- of machtsmisbruik kan evenmin worden vastgesteld.

3.9. De Raad benadrukt verder dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS